

غزل شماره ۲۳۰

اگر به باده مشکین دلم کشد، شاید

که بوی خیر ز زهدِ ریانی آید

جهانیاں همه گر منع من کنند از عشق

من آن کنم که خداوندگار فرماید

طمع ز فیضِ کرامت مبر که خلقِ کریم

کنه پخشند و بر عاشقان پخشاید

مقیم حلقه ذکر است دل بدان امید
که حلقه ای ز سر زلف یار بکشاید

تو را که حُسن خداداده هست و جمله بخت
چه حاجت است که مشاطه ات یاراید

چمن خوش است و هواد کُش است و می بی غش
کنون به جز دل خوش بیچ در نمی یاید

جمیله ایست عروسِ جهان، ولی هُش دار
که این مُخدره در عقد کس نمی آید

به لاله کقتمش ای ماهرخ چه باشد اگر
به یک شکر ز تو دخته ای بیاساید

به خنده گفت که حافظ خدای را پسند
که بوسه تو رخ ماه را بیالاید

تفسیر فال

اگر از دستورات و فرامین خداوند سرپیچی کنی و به بندگان او ریا نمایی، در این صورت نه تنها محبت و دوستی مردم از تو دور می‌شود، بلکه تمام نعمت‌ها و برکات زندگی نیز از تو فاصله خواهند گرفت. همچنین، طمع ورزیدن به اموال دیگران نه تنها عواقب دنیوی ناگواری را برای تو به همراه خواهد داشت، بلکه در آخرت نیز اگر انسان‌ها تو را ببخشند، خداوند هرگز خطاهای تو را نخواهد بخشید. بنابراین، بهترین راهکار این است که همواره

با خداوند مهربان باشی و ارتباط خود را با او تقویت کنی. حلقه‌ی در خانه‌ی خداوند را محکم بگیر تا او بتواند تو را به حلقه‌ی یارانی که در نزدیکی خود دارد برساند. بدین ترتیب، نه تنها از بلاها و مصیبت‌های زندگی رهایی خواهی یافت، بلکه دل خسته‌ات نیز آرامش خواهد یافت و احساس رضایت خاطر خواهی کرد. این پیوند معنوی با خداوند می‌تواند راهگشای مشکلاتت باشد و امید تازه‌ای به وجودت ببخشد.

به کوشش : [پارسی دی](#)

منبع تفسیرها: [آلامتو](#) و [سلام دنیا](#)